

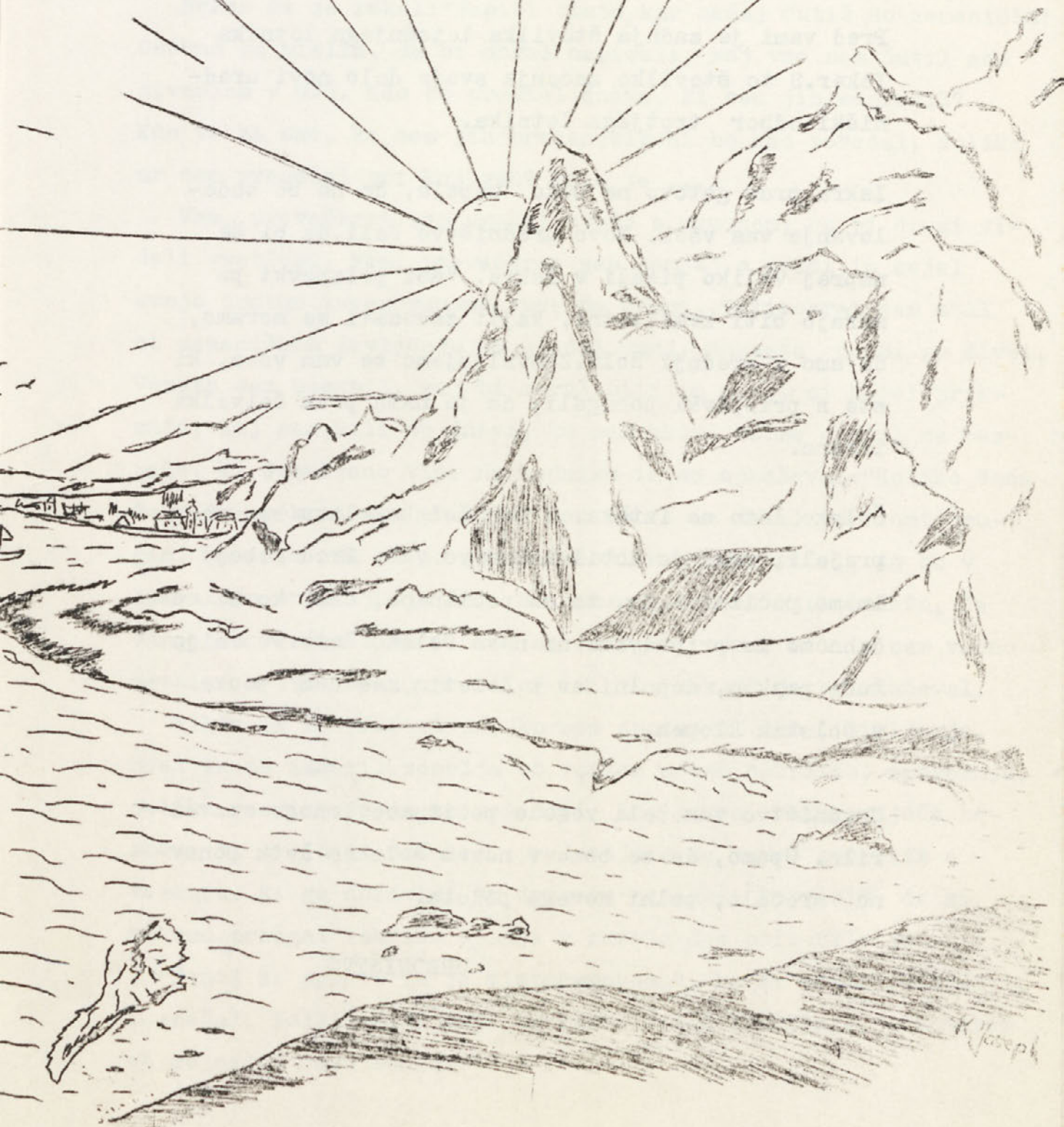
inome

5

1975/76

VIII.

SREČNO!
SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Pred vami je zadnja številka letošnjega letnika Isker. S to številko začneja svoje delo novi uredniški odbor tretjega letnika.

Iskre prav gotovo ne bodo uspeli, če ne bo sodelovanja vas vseh. Novo uredništvo želi, da bi še naprej veliko pisali v Iskre. Vaši prispevki pa morajo biti kvalitetni, kajti zavedati se moramo, da smo v srednji šoli. Zahvaljujemo se vam vsem, ki ste s prispevki pomagali, da je naša prva številka izdana.

Šolsko leto se izteka. V tem šolskem letu smo mnogo prejeli, vsak je dobil izkustvo več. Pred seboj imamo počitnice. Da, to so počitnice, čas, ko si oddahnemo in pripravimo na novo šolsko leto. Pomenijo tudi prakso, dopolnitev k desetim mesecem pouka v šolskih klopih.

Uredništvo vam želi vesele počitnice, mnogo razvedrila. Upamo, da se bomo v novem šolskem letu ponovno srečali, polni novega poleta.

UREDNIŠTVO

OPROSTI IN HVALA

Samo še par dni in semenišču bom rekel: "Zbogom"! Še par dni in ločil se bom od teh hodnikov, sivih zidov, lepih teras, kapele, ločil tudi od ljudi, s katerimi sem preživel štiri leta.

Nekdo mi je rekel: "Naпиši tisto, kar sedaj čutiš do semenišča! Osebnostno pa mislim, da bi moral napisati, kaj vse sem čutil med bivanjem v SVŠ. Kdo bo preštel dneve, ki sem jih zapravil? Kdo ve za vse, ki sem jih presanjal? Mi bo kdo povedal, koliko ur sem presedel pri knjigah? Bilo je ...

Vem, prevečkrat sem ugašal svečo z namenom, da bi drugi videli svetlobo, vem, prevečkrat sem sanjal o sreči in sejal svojo lastno zaverovanost vase na druge. Velikokrat sem stal ob semeniškem življenju in gledal vanj, namesto da bi ga živel. Včasih sem pozabil, kaj bi moral biti in nisem si hotel priznati, kaj sem. Bili so dnevi, ko sem skozi solze gledal na razpelo, ki osamljeno visi na hodniku in se spraševal: "Koliko časa še?" Prevečkrat sem prihajal sem pobit in delil pobitost drugim, namesto da bi jo jemal. Premalokrat sem videl, da so v semenišču tudi ljudje in da zaman čakam od njih čudeža, če vanje ne verjamem. Hotel sem se iztrgati temu, uiti, a sem vedno ostal - kajti "nekaj je bilo" in ta "nekaj" je privlačeval.

Nihče ne bo preštel ur, ko sem spoznaval sebe, življenje, svet in ne izmeril veselja ob vsakem novem odkritju, spoznanju, delčku resnice. Ne da se povedati, kaj pomeni razumevajoča beseda, ki ti jo da sošolec, predstojnik. Ne moreš govoriti o veselju, ki ga doživiš, ko drugemu pomagaš, ko vidiš, da si nekemu prižgal iskrico upanja v razočarane oči. Bilo je...

"Sedaj si prost! Tu je tista "svoboda", ki si jo tolikokrat pogrešal. Pojdi! Življenje te čaka - tisto življenje, o katerem si do sedaj samo sanjal."

Bojim se. Toda, ali se nisem enako bal, ko sem prvič prihajal od doma sem - v šolo in prvič samostojno v svet?

"Pojdi, pojdi! Končano je, ne vrni se več!"

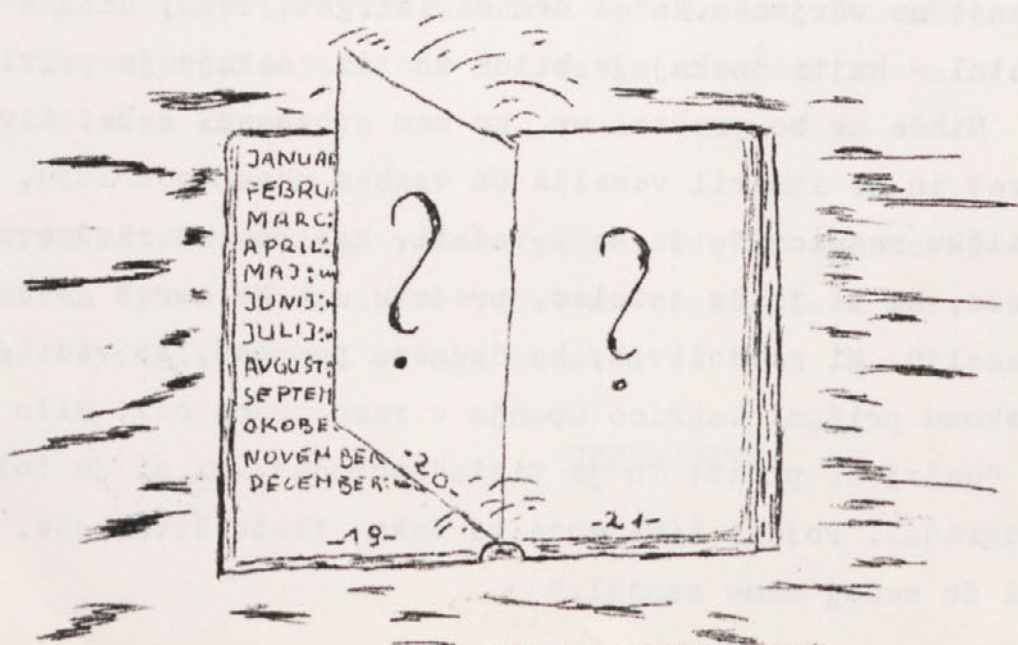
Da, končujem, da bom lahko spet začel. Znova, a za stopnjo više. Galeb, ki više leti, več vidi! Obrnil bom to stran življenja in se je samo še spominjal. Prah časa bo zabrisal sledove solz in ostal bo le spomin na štiri leta, leta velikih upov, velikih razočaranj, leta padcev in važnih spoznanj. Nikdar več prerekanja, nikoli več toliko solz in smeha hkrati.

Ostajam sam. Sam bom zaprl za seboj vežna vrata, sam odšel ven.

Vedno se počutiš praznega pred veliko dobroto, ki ti jo nekdo stori. Ne moreš reči samo: "Hvala" in oditi in vedno ti je žal, da si tistega človeka žalil. Rad bi mu rekel: Oprosti, toda z besedami bi vse pokvaril.

Zaprl bom vežna vrata in odšel. V srcu bom odnesel razpelo, ki odamljeno visi na hodniku pred razredom. Z njim bom v življenju poskušal reči "hvala" vsemu, kar sem sprejel v semenišču.

CARMIN

PRIJATELJU (konvertitu)

Jokati nisem videl te v brezupu,
Oko ti žarno je kot oglje,
Življenja si se ti junaško oprijel
Kaj je vzrok, da vse to zmoreš?
Očem verjeti ne bi mogel,
Tako pa kliče ves tvoj bit človeški:
Umril ne bom, le večno živel bom.
Resnica v našem je življenju vera,
Iz nje vse klije in se k njej vse vrača,
Toda težka je pot hoditi za Resnico.
Očem in glavi se zameglijo te ideje.
Neskončna sreča rekel si, da je duhovna
Jez duhovnosti človek venomer graditi mora
A življenje v skladu mora biti s temi dejstvi.

LOKOPOLIS

JASTREBA GROZNA

Grom in burja, jastreba grozna	Kriki grozni, pošastni,
razsrdila sta se nad vodovjem,	grgranje še zadnje,
kjer čoln pol cel	virtinci oznanjajo,
leze počasi v globine morja.	kaj je bilo.

Veter temnikasti vleče,
zabriše sledi, on,
nikdar ni vedel,
kaj sploh se godi.

PIPIL

POGOVOR Z BELIM OČETOM JOŽEFOM BRUNNERJEM

27. maja smo imeli v našem semenišču obisk švicarskega belega očeta p. J. Brunnerja. Zaprošili smo ga za kratek razgovor, ki ga je z njim v francoskem jeziku vodil semeniščnik Jožef Kamin.

Iskre: "Kakšna je zgodovina belih očetov, kdaj so nastali, kdo jih je ustanovil in kje delajo?"

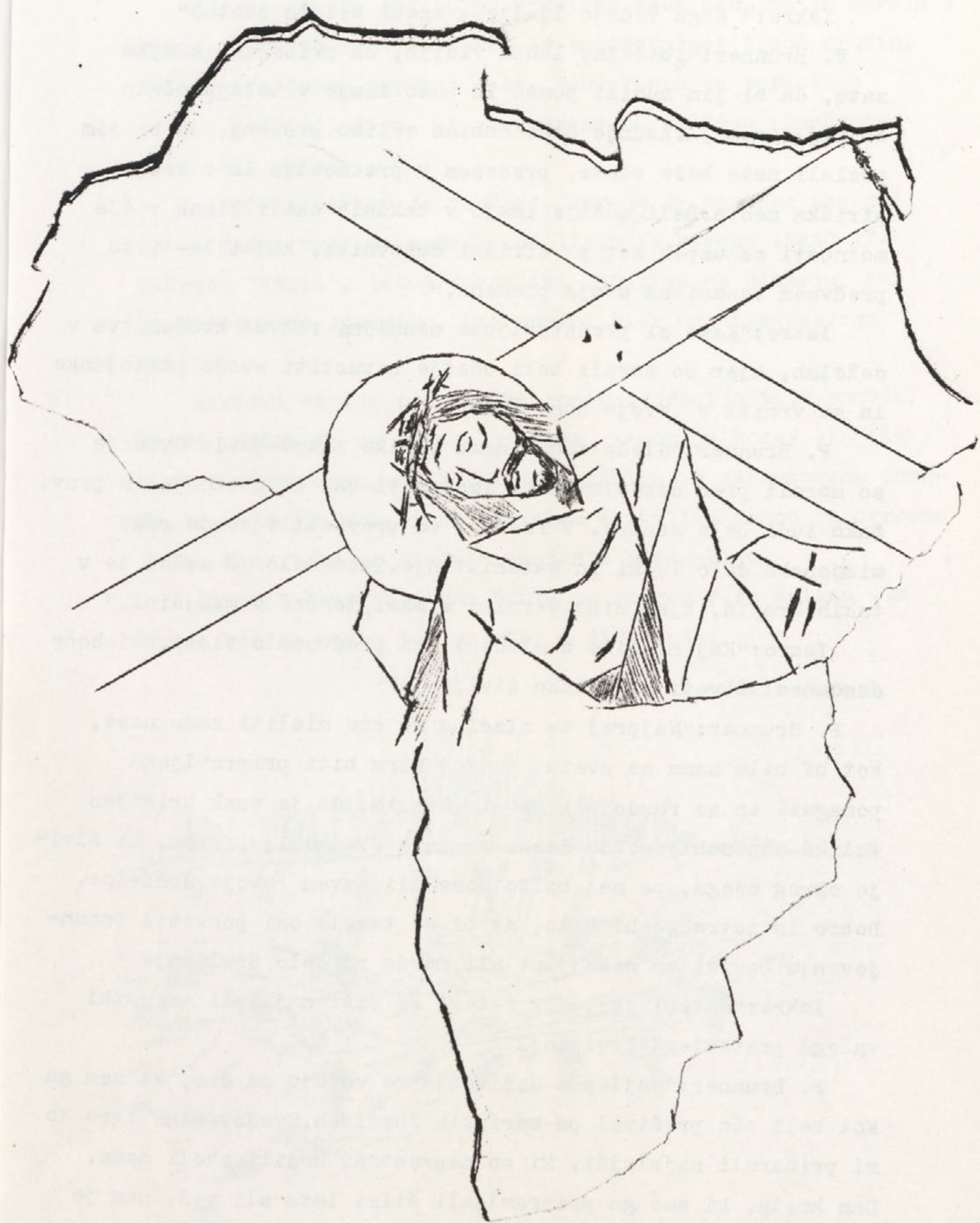
P. Brunner: "Bele očete je leta 1868 v severni Afriki ustanovil kardinal Lavignerie, Francoz, doma iz Bourdeauxa. Njegov namen je bil predvsem ta, da bi prebivalcem socialno pomagali in šele nato začeli z evangelizacijo. Ime "beli oče" je le preprosto ime za njihovo obleko, v kateri izvršujejo svoje poslanstvo. Prve apostolske postojanke so bile najprej na severu, nato vzhodni del Afrike in nazadnje tudi osrednji del. Dandanes imajo beli očetje svoje postojanke na ozemlju, ki je nekako ena petina celotne Afrike."

Iskre: "Ali mislite, da vidijo mladi Afričani v Kristusu isti smisel življenja, kot mladi Evropejci?"

P. Brunner: "Prav gotovo lahko vidijo v Kristusu isti smisel, iste želje in iste cilje, saj so ljudje, kot smo mi. Pač pa je zanimanje za krščansko vero različno. V nekaterih pokrajinah je večje, v drugih je manjše. Islamske dežele bi z veseljem sprejele kakih dvesto sester in deset belih očetov. V te dežele bi vstopili kot socialni delavci in bi le tako počasi in potrpežljivo razširjali Kristusov nauk. Da bi pa lahko šli kot preprosti misijonarji, zato jim je pot zaprta."

Iskre: "Kako gledate na tretji svet, ali bo imel globljo in bolj živo vero kot mi?"

P. Brunner: "To je zelo težko presoditi. Na zunaj si lahko predstavljamo, da je njihova vera globlja, bolj globoko doživlja. Prav tako lahko rečemo, da je naša vera starejša in na manjši prostornini v primerjavi s celotno Afriko."

Iskre: "Koga vidijo ljudje v osebi belega očeta?"

P. Brunner: "običajno lahko vidijo, da prihajamo k njim zato, da bi jim nudili pomoč in zato imajo v belega očeta dovolj zaupanja. Zadnje čase dobimo veliko prošenj, da bi jim poslali nove bele očete, predvsem v predmestja in v večja afriška mesta. Beli očetje imajo v takšnih okoliščinah večje možnosti za uspeh kot pa afriški duhovniki, kajti le-ti so predvsem vezani na svoja plemena."

Iskre: "Kako si predstavljate nadaljnji razvoj krščanstva v deželah, kjer so morali beli očetje zapustiti svoje postojanke in se vrniti v svojo domovino?"

P. Brunner: "Glede tega imamo velike izkušnje. Iz Gvineje so morali pred desetimi leti izstopiti vsi beli očetje in prav tako tudi bele sestre. V resnici so prevzeli v svoje roke misijonsko delo laiki in katehistinje. Tako delo je možno le v takih krajih, kjer niso verniki v masi, temveč v manjšini."

Iskre: "Kaj mislite o mladini, pa predvsem o tisti, ki hoče dandanes živeti krščansko življenje?"

P. Brunner: "Najprej ta mladina ne sme misliti samo nase, kot bi bila sama na svetu, temveč mora biti pripravljena pomagati in se razdajati drugim. Mislím, da je vsak kristjan toliko usposobljen, da lahko oznanja evangelij tistim, ki živijo okrog njega, pa naj bo to doma ali izven svoje domovine. Dobro in potrebno bi bilo, da bi se ta ali oni posvetil oznanjevanju bodisi za nekaj let ali morda za celo življenje."

Iskre: "Kateri je, ali kateri so vaši najlepši trenutki vašega preteklega življenja?"

P. Brunner: "Najlepša doživetja me vežejo na čas, ki sem ga kot beli oče preživel po afriških župnijah. Svojevrstno igro so mi pričarali najmlajši, ki so neprestano hodili okoli mene. Dan krsta, ki smo ga pripravljali štiri leta ali več, nam je pomenil veliko doživetje, ki smo ga skupaj s krščenci globoko občutili."

Iskre: "Kaj mislite o mladini, pa predvsem o tisti, ki hoče dandanes živeti krščansko življenje?"

Naj omenim še obiske po družinah. Naša skupina je morala v nekaj letih obiskati dvajset do petindvajset tisoč družin. To je brez dvoma naporno delo, vendar nam je poplačano vsaj z zadovoljstvom, ki ga opazimo na obličju izmučenega očeta ali matere.

Afriška cerkev je "božja", ker jo je sam Bog zasadil in ji dajal rast. Ko zapoje pod listnato streho tisoč Afričanov "Kyrie", tedaj duhovniki začutimo ob oltarju, kaj je Kristusovo ljudstvo, kaj pomeni biti ud Kristusovega telesa.

Afriški škofje ponovno in ponovno prosijo tuje pomoči, kajti veliko je še takega ozemlja, kamor je komaj stopila misijonarska noga, in je glede socialne in zdravstvene pomoči tamkajšnjim domačinom potrebna še velika pomoč in ogromno dela. Prav tako je glede oznanjanja evangelija.

Iskre: "Prav lepa vam hvala za razgovor, in želimo vam mnogo božjih darov ter uspehov v življenju.

Kamin Joseph

MINISTRANT

Žalostna je ta resnica,
ki jo poje vsaka ptica:
"Ministrantov niti eden
v cerkev ne prihaja čeden!"

Pokažite ministrantje,
da vi niste takšni fantje,
poslušajte zdaj pazljivo
naročilo to kočljivo.

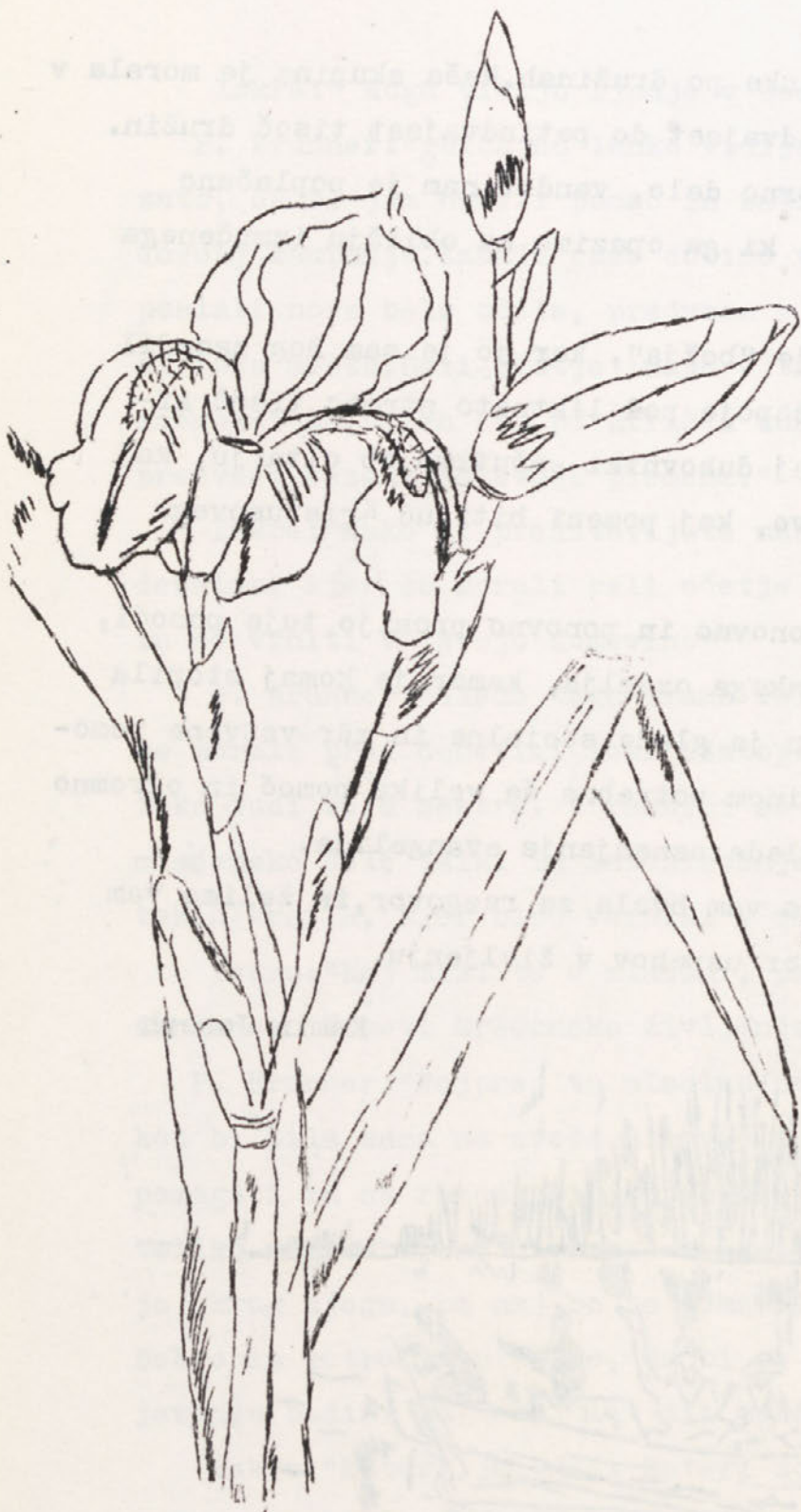
Preden pojdeš ministrirat,
ne pozabi prej pogledat,
kakšni čevlji so in škornji,
prosim te, to si zapomni!

Naj ne smili se ti milo,
saj ne bo ti zlo storilo.
Bodi mi prijatelj z vodo,
roke čiste res naj bodo!

Le zapomni si to pesem,
in nikar ne bodi jezen,
za naprej drugačen bodi,
v cerkev vedno čeden hodi.

In potem kar brez skrbi
pesmico zažvižgaj si;
"Kar so drobne ptice pele,
to laži so le debele!"

CIRŠEC

SEMENIŠKA KRONIKA

V nedeljo, 9. maja, je bilo v Logu pri Vipavi srečanje cerkvenih pevskih zborov iz koprške škofije. Revije se je udeležilo 23 zborov z okoli šeststo člani. Med nastopajočimi so bili tudi vipavski semeniščniki, ki so zapeli dve pesmi. Slišali smo veliko lepih pesmi domačih in tujih skladateljev. Kjub deževnemu vremenu je bila udeležba rekordna. Upajmo, da bo revija tudi naslednje leto, saj ljudje, posebno starejši, radi poslušajo staro cerkveno petje.

.....

Kot druga leta nazaj, smo tudi to leto imeli majski ali končni izlet, sedemnajstega maja letos. Cilj tega izleta pa je bil obisk naših sobratov iz malega semenišča v Pazinu. K sreči smo imeli lepo vreme, kar se je še posebno pokazalo v zaprtem avtobusu. Iz Vipave smo se odpravili ob šestih zjutraj. Naša prva postaja je bila Portorož. Ko smo že od daleč zagledali morje, so naša srca veselo poskočila v pričakovanju. Vedeli smo, da se bomo še danes namakali v tem ogromnem bazenu in to je našo nestrpnost še povečalo. Ko smo se v Portorožu ustavili, so prvi koraki vodili k morju. Ogledali smo si naše lepo Jadransko morje, ki daje lep okras naši domovini. Najbolj navdušeni so že pomakali roke v morje, da bi "otipali" toploto morja. Po tem opravilu njihovi obrazi niso bili nič kaj veseli, ker je bila precej mrzlo. A kjub temu nismo obupali, marveč je bližina morja nestrpnost še povečala. Po serpentinah smo se pripeljali do Poreča, tega lepega in starega mesta. Ustavili smo se pred baziliko svetega Evfrazija. Ko smo stopili v to mogočno stavbo, katere zidovi so videli mnogo dogodkov zgodovine, smo se sami sebi zdeli kar nekam majhni.

Kolika vera je bila v teh ljudeh, ki so ob tedanjih razmerah postavili tako veličastno cerkev. V njej smo imeli mašo, nato pa smo si jo natanko ogledali. Profesor Požar nam je prikazal kratko zgodovino in umetnine te bazilike. Nekateri smo šli v zvonik, kjer smo ogledali cerkev s ptičje perspektive. Po maši pa kopanje. V začetku smo vsi poskakali v vodo, toda kmalu smo prišli ven trepetajoči od mraza. Po kopanju smo se odpravili proti Pazinu. Pot nas je vodila mimo gozdov in hribov, čez obširno istrsko pokrajino. V Pazinu smo se ustavili pred mogočno stavbo, ki je bila bolj podobna gradu kakor pa semenišču. Sprejel nas je rektor semenišča in nas z veseljem peljal na ogled semenišča. Zelo smo se razvneli pri nogometu. Vipavski semeniščniki so premagali pazinske semeniščnike z rezultatom 9:5. Za slovo je semeniški zbor zapel nekaj pesmi. Pri kosilu smo slišali pozdravna nagovora pazinskega rektorja in prof. Črnilogarja, ki je na koncu vsem zaželel, da bi se kdaj srečali in dal predlog da bi se med seboj pobratili. Pot nazaj je bila dolga. Le kako bi bilo, ko ne bi imeli prof. Sporna, ki je vseskozi skrbel za prijetno razpoloženje v avtobusu z visokofrekvenčnim "generatorjem". Ob mnogih njegovih besedah smo se od srca nasmejali in veseli prispeli v Vipavo

žžžžžžšššššščččč

Po enem letu brnenja smo bili spet priča slovesni predaji ključa tretjemu razredu. Lansko leto maturantov ni bilo in zato so ga letošnji maturanti imeli dve leti. Slovesna predaja se je vršila na dan štiriindvajsetega maja. Seveda bi tretješolci najraje prišli skozi s čim manjšo odkupnino, a jim ni uspelo. Na koncu so se morali vdati in kjuč je bil slovesno predan s ceno, ki se je tretješolcem zdela kar primerna. Neki četrtošolec je prebral slovesen govor, v katerem je pohvalil prizadevanja tretješolcev. Njihovo žalost ob izgubi ključa je prenehala, ko so dobili mastnih deset tisočakov.

XXXXXX

S tesnobo v srcu smo zvedeli o smrti budanjskega župnika. Vsi smo ga dobro poznali , saj je bil v semenišču reden spovednik. Smrt ga je doletela na cesti v Vipavi. Umrl je v prometni nesreči, sedemindvajsetega maja. Njegov pogreb pa je bil v soboto 30. maja. Pogreba smo se udeležili tudi semeniščniki. Na njegovi zadnji poti ga je spremljal škof in mnogo duhovnikov in zvesti farani. Žal nam je, ker smo izgubili tako dobrega in plemenitega duhovnika.

XXXXXXX

Devetindvajstega maja so naši abiturienti začeli s svojim "križevim potom"- maturo. Pred svojim najvažnejšim dogodkom v semeniškem življenju so bili v veliki napetosti. V napetosti smo pa tudi ostali, kajti šolsko leto se bliža koncu. H koncu gre tudi naša kronika , ki jo nameravamo prihodnje leto nadaljevati.

HOMO

ŽITO

Tiho šumi na njivi
rumeno žito,
ozračje je mirno in
sonce zlati s svojimi žarki
polja pod sabo.

Sušljaje se vetrič
poigrava z vitkimi
bilkami, ki nosijo
klasje, ki vir nam je
kruha za naše življenje.

Ubrano pesem pojo
črički in murni
v svojih luknjah
pod žitom, ki jim
je varno zavetje življenja.

Žitno zlato je veliko
bogastvo, ko raste
je lepo za oko,
dišeče in dobro za
okus, ko je pečeno.

Mnogo je treba dela
in časa, predno se pride
do kruha, kajti brez
kruha je težko živeti,
zato ga nikar zavreči.

LOCOPOLIS

OBISKI OPERE

Prvič sem obiskal opero v osmem razredu osnovne šole. Ogleдали smo si prvo uspešno opero skladatelja Verdija: Nabucco. Takrat sem verjetno prvič občutil, kaj pomeni uživati ob glasbi. Takrat sem pozabil na vse. Iz prve višje balkona sem "naravnost" požiral vsak glas, ki je prihajal z odra in izpod njega. Tisti dan se mi je opera naravnost prikupila. Želel sem, da bi lahko kmalu spet ... sedel na istem mestu.

Po enem letu smo šli že iz semenišča, da si ogledamo pravzaprav dve komediji, Cavaleria Rusticana in Glumače. Tokrat to name ni vplivalo tako veličastno in ni se mi zdelo dovolj mogočno. Vrnil sem se s kančkom grenkobe v srcu.

Opera je postala za nekatere semeniščnike pravi "krvavi pot", ki se je začel tukaj, doma, in trpeli so tudi še potem, ko so se vrnili, zaradi bridkega občutka, da so vrgli toliko denarja v zrak.

Tretja opera, ki naj bi jo videli, je nosila naslov Faust. Še danes imam občutek, da je bilo za to delo nekoliko preveč "propagande", kajti takrat sem res pričakoval skorajda vrh lepote, ki jo more človek ustvariti in kaj sem spoznal - največja lepota je bržkone resničnost (že pisatelji realisti: Tolstoj, Dostojevski, so deležni največje časti), toda to mladega človeka - vsaj mene - ne privlači v celoti. Razočaran sem odšel iz Ljubljane, oropan za tisto, česar nisem imel, pa bi moralo biti vendarle moje.

Tudi letos je zmagala tradicija. Kljub "protestom" nekaterih je dal zadnjo besedo "parlament". Obvezno smo si vsi morali ogledati Verdijevo skladbo Traviato. Že večkrat sem slišal za to skladbo in z navdušenjem sem pričakoval predstavo.

Rado Simoniti je zamahnil z rokama in že je pričelo - zdaj ostro, potem mehkeje, kot tromba pri ogglah se je v levem kotu orkestra oglašalo močno trobilo ter kot grom prebujalo nekatere dremajoče poslušalce. Sedaj se je kot čarobna piščal oglašal angleški rog in vtis turobnosti, ki ga je navdajala velika tuba, se je prelil v pravcato čustveno melodijo - kot bi pelo srce sladke melodije. Hitri vzgibi godal so pognali v nezajezene brzice gostjo zagrebske opere Nado Sirščević in občutek sem imel, da niti zvočniki ne prenesejo take hitrosti, zdaj vreščečega pa skoraj angelskega glasu.

Po mnenju predstojnikov, nastop nikakor ni uspel do idealne višine in sem sam zavzel precej drugačno stališče. Tokrat niso nastopili mogočni ženski glasovi, ki pa me prej motijo kot privlačijo, saj so včasih prav podobni jesiharjem, ki se podijo čez drn in strn, ter se ne zmenijo ne za note ne za libretto. Blag glas Staneta Koritnika je po mojem mnenju dovolj dobro izražal vso skrb, ki jo ima oče do svojega sina. Pa tudi orkester je odlično odigral svojo vlogo. Najbolj prijeten mi je bil ritem, ki ga ustvarja orkester pri raznih arijah. Še najmanj dovršena se mi je zdela najslavnejša arija te opere - "Napolnimo bratci kipeče čaše". Tu bi moral biti glas solista res veliko bolj močan in speven, česar v tem primeru ni bilo občutiti.

Ko sem po predstavi opazoval sošolce, se mi je porodilo vprašanje, zakaj ima večina tolikšen odpor do te zvrsti glasbe. Mar je res kriv denar, da ni zadovoljstva, ali prevelike noge mnogih, ki se morajo tiščati visoko pod stropom, ali kaj drugega? Skleпам, da sta prva dva faktorja sekundarnega izvora.

Opera daje namreč občutek resnobe, zadržanosti. Saj o tem prča še sama notranjost in pa najlepše napravljeni gledalci in sploh celotno občutje. Za napitnico pa okrog in okrog starejši obrazi - mestne dame, zadržani gospodje, kateri napolnijo večji del dvorane.

In kaj naj bi torej mene, ~~semeniščnika privlačilo, če ne~~
vseh tistih tisočev mladih, ki tolikokrat kam stopiti ne vedo.
Mlad človek hoče biti prost. Noče, da ga pri uživanju katerekoli
stvari kaj motijo, zato noče biti "vklenjen" med številnimi
tesnimi sedeži, ampak mu je ljubši razgiban ples, da ne rečem
norenje ob poslušanju "divjih" ansamblov, kjer se je res treba
vprašati, kaj je tukaj lepega, saj je v glavnem le organiziran
ropot. Saj so občudovanja vredna le glasbila, aparati za
ojačenje zvoka in podobno. Zelo plitvo je tako početje, toda
kaže, da je mladim to dovolj, toda biti morajo prosti. Toda ali
já ta mladina idealna? Ali je srečna? Ne. To vedo starejši
in to vem jaz, ki sem tudi mlad, toda želim čimprej postati
zrel človek. To pa je naš namen in naša dolžnost, da kot trezni
"kritiki" vidimo tudi v taki zvrsti neke vrste duhovno hrano,
ki nahrani tudi mlada srca.

Klasik

ZATON

Oglasila se je večerna
pesem farnih zvonov,
sonce pošilja skozi veje
kostanja svoj zadnji pozdrav.

Nebo se blešči v žametni
barvi, burja zavija okoli
vogalov in razmršala je že
burno pomladno zelenje.

Otožni glas grlice se je
izlil nad strehami hiš,
s kostanja vzleti proti
soncu - zahajajoči zlati krogli.

Ne bo več dolgo videla sonca,
kajti dan se nagiblje
k večeru, ko se nad
zemljo tema bo spustila.

In vendar zaužijem še
zadnji pogled skozi okno
na kroglo, ki tone za bregom,
ki pa ne bo za vedno ugasnila.

LOCOPOLIS

V SPALNI SRAJCI, S KRAVATO IN NATIKAČI NA IZLET.....

Sedemnajstega maja zjutraj ob petih in deset minut je pozvonil zvonec in prebudil osemindvajset fantov. V prvem hipu smo bili presenečeni, ker je tako zgodaj zvonil. Vendar te misli so se razpršile kakor jutranja rosa. Vsak je vedel, da gre na izlet.

Še nikoli nisem videl tolikšnega zagona in veselja kot tisto jutro. Ker sem bil len za vstajanje, sem se hotel še enkrat obniti, da bi dal zadnje slovo topli postelji. V polspanju sem odprl oči in pogledal po sobi. V hipu sem se predramil, kot bi me polil z ledenomrzlo vodo. Pogledam na uro. Nemogoče. Enakomerno tiktakanje kazalca me je razjezilo. Se nekaj minut in ura bo šest. Strašno. Ob šestih je bil čas za odhod. Kaj storiti? V tistem hipu nisem vedel, ali bi klel ali molil ali žvižgal. Zopet drugo vprašanje se mi postavi na misel. Kako izrabiti teh pet minut? Bil sem v taki zmedenosti, da sem hlače vlekkel na glavo namesto na noge. Zavedal sem se, da v zmedenosti ne bom nič naredil. Moral sem žrtvovati eno minuto za zbranost. Ostale štiri minute so minile kot blisk. Že sem tekkel po stopnicah. Ves prepoten in izmučen sem prišel na avtobus. Pripravljen sem bil na očitke in grde poglede. Bonton, dostikrat sva si v sporu, mi je šepetal, naj se opravičim. Prijel sem za mikrofona. V tistem hipu pa se mirni in zaspani fantje sprevržejo v grozovito krohotanje. "Kake zverine so ti fantje, nič niso vredni. Pijanci," sem si mislil. Počutil sem se visoko nad njimi. Bili so tako majhni, da bi jih lahko z eno nogo pohodil. Končno se je smeh polegel. Eden najbolj pogumnih fantov je vstal in mi povedal, zakaj so se smejali. Smejali so se meni. Zakaj? Ni čudno. Bil sem v spalni srajci z lepo kravato. Oblečen sem bil v lepe hlače, a na nogah sem imel natikače. V tem trenutku me je bilo tako sram, da se nisem upal pogledati po avtobusu.

Počutil sem se čedalje manjšega, manj vrednega . Vsaka beseda, ki je prišla iz ust pogumnega fanta, me je poniževala, Vendar tudi to smo uredili. Bili smo pripravljene za odhod. Drug drugemu smo si zaželeli srečo in odšli. Dolgo časa smo se vozili brez zastojev. Naenkrat pa pridrvi po cesti osebni avto. "Naravnost proti nam gre ta zverina", je zaječal šofer. Vse nas bo pomečkalo kakor gnila jabolka. Že je bil čisto blizu. Grozno trčenje sem začutil. In res, v tistem trenutku me je potipal prefekt. Pa me je spet dobil.

Isti dan je pri kosilu gospod prefekt povedal, da sem dobil ukor. Tako se je tragično zaključil "izlet".

MIKI

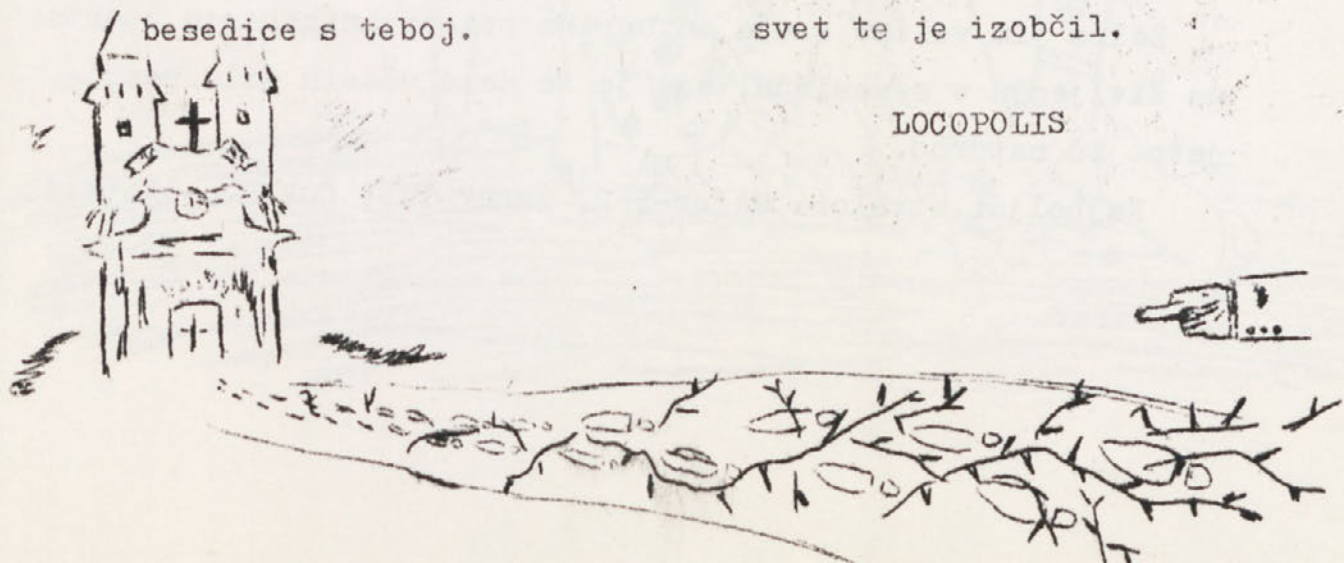
IZOBČENJE

Trpiš, ko te vsi gledajo izpod mrkega čela.	Zvijaš se od bolečine, ki ti jo zadajo
Vsak tvoj korak zasledujejo kakor, da si prišel iz vesolja.	z lažnivim govorjenjem, kakor, da si storil zločin.

Kričiš, ker je okoli tebe
mrtvi molk, nihče
si ne upa spregovoriti
besedice s teboj.

Hodiš, oj! človek, kam?!
V cerkev hodiš! Glej!
Prav to je vzrok, da
svet te je izobčil.

LOCOPOLIS

LESTVICA

1. IV. a.	6	5	1	394:140	+ 254	10
2. II. a.	6	5	1	260:212	+ 48	10
3. III.a.	6	2	4	224:294	- 70	4
4. I. a.	6	0	6	116:348	- 232	0

P.S. Tudi Reliquiae reliquiarum, ki so nastopale v jesenskem delu prvenstva, v pomladanskem delu niso nastopile iz istih razlogov kot Gol Futer in se točke, dobljene z njimi, ne štejejo.

Fuzbalič žogobrcman

KRIŽANKA: 1. ruski pesnik(Apolon Nikolajevič), 7. letalska proga
12. kraj v Belgiji, 14. domača jed, 16. vzdevek slovenskega pesnika
Pačliaruzzija, 17. ruski elektrotehnik, 19. neznanka v matematiki
20. italj. filmska igralka, 21. hudó razstrelivo, 22. glavno
mesto Gane, 24. kis, 25. portugalski otok, 26. franc. igralec(Michel
29. pritok Donave v Romuniji, 30. nemški filozof, 31. del njive
32. Bt 33. Sarajevo, 34. genoveški admiral/Andrea/, 35. fevdalec
v Rusiji, 36. ameriški pevec/Leonard/, 37. ameriški pevec/Joe/
38. kemična prvina, 40. mesto v Istri, 41. pripadnica evropske-
ga naroda, 42. Pacij, 43. religija. 44. stud, 45. kačji glas, 46.
prvotni preb. Nove Zelandije, 48. departma v Franciji, 49. vo-
zovnica, 51. franc. zgodovinar /Francois/, 53. umetnost/lat./
54. španski pesnik/Garcia/, 55. oseba iz pravljice, 56. vojna
pošta, 58. Novi Sad, 59. nemški pesnik/ Rainer-Maria/, 60. naj-
manjša krogla pri balinanju, 61. povrtnina, 62. prostor za
shranjevanje, 64. riba iz skupine lososov, 65. franc. kipar
/Paul/. 66. ruska reka, 67. netrijeva spojina, 69. jamski plin,
70. departma v Franciji, 71. obresti pri nezapadlih menicah,
73. poljski parlament, 74. nemški skladatelj 76. ukrivljenost
hrbtenice, 78. grški otok v J- Sporadih. 79. mesto v Egiptu.

NAVPIČNO: 1. franc. pisatelj /Jean/, 2. športnik, 3. franc. fil-
mski igralec, 4. gora v Julijcih, 5. pišča starih Slovanov,
6. mesto v SZ, 7. del knjige, 8. reka v Aziji. 9. sanje, 10. TN
11. grški polotok, 12. staro poljsko mesto, 13. kamen ikravec,
14. španski pisatelj /Baroja/. 15. vestnost, 16. NL-pisatelj
/Wilhelm/. 18. dv. spov, 21. ribje meso 23. ženski glas, 25. vrs-
ta srbske jedi, 27. radioaktivna spojina, 28. amer. pisatelj
/Herman/. 30. staro nem. ko mesto, 31. zajedalec konja, 34. mesto
v Franciji, 35. pripadnica bele rase, 36. sel. 38. leto /lat./
39. glasbena kompozicija, 40. mesto v Albaniji, 43. krnilo,
44. ameriški pisatelj /Joe/, 45. človeški motor, 46. vrsta javor-
ja 47. franc. skladatelj /Georges/. 48. evropska država.
49. nem. pisateljica/Anete/. 50. am. r. zvezna država, 52. velik
prostor, 54. reka v Bosni, 55. vrsta čebule, 57. glina s pri-
mesmi, 59. RAI, 60. velik škotski pesnik, 61. sestavina šahov-
ske igre, 63. italijanski pevec zabavne glasbe, 64. 100,
65. zli duh, 66. čoln z. re. evanje, 69. bivša predsednica Iz-
raela /Golda/, 71. stalno bivališče, 72. ilovica, 73. poželenje,
75. KA, 77. ON.

Čukm.

B A L A D A

Bobnijo bobni zagori
tako strašno, tako hudo,
bobnijo bobni za goro.

In bel oblak
in trd korak-
postaja mrak.

Ognjem strele treskajo
po gorah hudo sekajo,
nikoli ne prenehajo

In mlad junak
še ves krepak
v svoji jarki ptici

se dvigne pod oblak:
objema sonce,
polje valovito-
le poto sinjih visočin-.

A Hubelj strašni
prhne mu v obraz,
zakrije svetlo sonce,
zemljo vso drhtečo
zasuče v divji ples.

Bobnijo bobni za goro,
tako strašno tako hudo
a v srcu vse je žalostno.
.....je vse temno.
Ugasne svit mu v očeh,
izgine z ust prelep nasmeh.

Bobnijo bobni za goro,
tako strašno, tako hudo,
a on se dviga nad Zemljo.

L.H.

I S K R E : glasilo semeniščnikov v b Vipavi

L E T O : VIII

Š T E V I L K A : 5 13. VI. 1976

N A S L O V U R E D N I Š T V A :

Vipava 149, 65271 Vipava

O D G O V O R N I : PAVEL SPORN

U R E J A : III. RAZRED

R A Z M N O Ž E N O : v 130 izvodih

Šolsko glasilo

KNJIŽNICA

Leto VIII,

SKRE

Inv.št.
19075

Škofjska gimnazija

Semenišče Vipava

